

Bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget har til formål over en årrække at omlægge fradraget for private renteudgifter fra et fradrag ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst til et fradrag i de beregnede skatter.

I statsministerens redegørelse til folketinget den 6. november 1979 blev det nævnt, at regeringen har til hensigt at foretage en kritisk gennemgang og nyvurdering af skattesystemet med henblik på at rette de skævheder, der i dag er i vort skattesystem. Som et første skridt i denne retning bebudede statsministeren nærværende lovforslag om en begrænsning af den nuværende fradragsret for renter af privat gæld.

Begrænsningen af fradragsretten foreslås som nævnt at skulle ske ved, at fradraget for private renteudgifter omlægges fra et fradrag i indkomsten til et fradrag i de beregnede skatter, på samme måde som det sker for personfradraget. Herved opnås, at et givet fradrag vil have samme værdi, uanset indkomstens størrelse. Forslaget vil medføre et vist merprovenu for staten. Det er imidlertid tanken, at dette merprovenu skal anvendes til en forlængelse af det såkaldte proportionalsskatetræk.

Efter de gældende regler kan renteudgifter med ganske få undtagelser fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Efter forslaget skal renter af privat gæld som nævnt omlægges til et fradrag i de beregnede skatter, medens renter af erhvervsmæssig gæld som hidtil skal kunne fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Det er endvidere fundet rimeligt, at renteudgifter af studielån, som er ydet eller garanteret af staten, fortsat skal kunne fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Ved udarbejdelsen af nærværende lovforslag er det lagt til grund, at opdelingen af renteudgifterne i private og erhvervsmæssige renteudgifter skal foretages på grundlag af, hvad det pågældende låneprovenu er anvendt til.

Det er dog fundet hensigtsmæssigt, at lovforslaget opstiller som et generelt princip, at en persons

renteudgift anses for privat, medmindre den skattepligtige godtgør, at udgiften er erhvervsmæssig.

Efter forslaget skal fradraget for private renteudgifter kun omlægges til et fradrag i de beregnede skatter i det omfang, de overstiger de skattepligtige, ikke-erhvervsmæssige renteindtægter (den såkaldte *nettoløsning*). Dette betyder, at den skattepligtige fortsat har fradrag for private renteudgifter ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i det omfang, disse renteudgifter modsvares af skattepligtige, ikke-erhvervsmæssige renteindtægter.

Ved valget af nettoløsningen har man lagt vægt på, at man herved undgår at tilskynde de skattepligtige til at realisere deres rentebærende fordringer med henblik på at nedbringe deres gæld.

Navnlig for skattepligtige, der sælger en ejerbolig og køber en ny, vil en bruttoløsning kunne virke urimelig. Den skattepligtige vil i almindelighed regne med, at de sælgerpantebreve, han har modtaget ved salget, kan modsvare de sælgerpantebreve, han udsteder ved købet. Imidlertid vil renteindtægten på de førstnævnte sælgerpantebreve under en bruttoløsning blive indkomstbeskattet fuldt ud, medens renteudgifterne på de sidstnævnte pantebreve alene giver grundlag for et fradrag i skatten. Hvis den skattepligtige vil afhænde sine sælgerpantebreve for at indfri de sælgerpantebreve, han har udstedt, må det forventes, at han må konstatere et betydeligt kurstab.

Gennem valget af nettoløsningen undgår man de nævnte problemer.

På længere sigt må det antages at være af mindre væsentlig betydning, om man vælger en brutto- eller nettoløsning, idet de skattepligtige under en bruttoløsning formentlig vil afhænde deres rentebærende fordringer for at indfri deres gæld.

Omlægningen af rentefradraget for private renteudgifter skal efter forslaget kun gælde for skattepligtige personer, men ikke for skattepligtige dødsboer eller for selskaber, foreninger m. v., der beskattes efter selskabsskatteloven. Både dødsboskatten og selskabsskatten er proportionale skatter, og det vil derfor give samme resultat, hvad enten ud-